

“És més divertit creure”

“Era una vegada, un bell regne situat en les profunditats d'un frondós bosc. Era un regne tan bell, que els seus habitants pensaven que era màgic. Es deia que aquest excepcional regne, fou fundat per quatre éssers divins: Aestate, Hiems, Veris i Autumnus. Aquestes quatre divinitats eren res més i res menys que les quatre estacions.

Compta la llegenda que aquests quatre éssers volgueren formar un regne en el qual pogueren viure en pau. Pensaren que, després d'estar tants segles donant pas a distintes èpoques de l'any, mereixien un descans. Així que es van posar al tall. La primera cosa que havien de fer era trobar un lloc per a la seua nova llar. Després de molt buscar, Veris, la divinitat de la primavera, va trobar un bosc preciós: un riu d'aigua cristalina que feia una ziga-zaga, l'aire era fresc i pur, i els arbres eren tan alts i frondosos que podrien cobrir el nou regne.

D'aquesta manera, les quatre estacions, es comboiaren perquè el seu regne fora perfecte i per torns, donar-li una mica de la seua essència.

Aestate, l'estiu, va bufar i de la seua boca va sorgir una càlida brisa, promentent que durant la seua època els acompanyaria i els proporcionaria la pau que tant enyoraven.

Veris, la primavera, estengué el palmell de la seua mà, i d'ella va créixer una flor de colors daurats. Veris va dir, que faria que les flors cobriren el sol i arribarien més enyà de l'horitzó, embolicat en aquesta naturalesa dolça i salvatge alhora. Es palparia la màgia en l'ambient.

Autumnus, la tardor, allargà els seus braços, i en l'acte, el paisatge es va acolorir de grocs i marrons. Autumnus digué que les fulles caigudes dels arbres serien bressolades pel vent i portades per tot el regne perquè pogueren créixer noves i fortes.

Hiems, l'hivern, alçà les mans i d'elles brollaren flocs de neu. Va jurar que la neu cobriria el regne amb el seu suau mantell blanc, i ho faria amb tal delicadesa que semblaria acariciar el sol.

Quan cadascun d'ells va acabar, van observar la seua creació:

era realment un regne de déus. Van passar allí molt de temps, oblidant-se de les seues obligacions amb el món dels mortals. En el seu xicotet regne tot era perfecte, i no teníen pensat anarse'n d'allí fins que un día, alguna cosa va pertorbar la seua pau: entre els arbres va aparèixer un xic jove, alt, prim i amb una expressió curiosa en el seu rostre.

- Què és aquest lloc?- va preguntar.

- Què fas ací?- li va preguntar Aestate ignorant la pregunta del jove.

- Com has arribat?- es va interessar Veris.

- Bé- va començar el jove- en la Terra, des de fa molt de temps, no passen les estacions. És sempre tot igual. I això ens desespera. Tenim un estiu permanent. És com si s'haguera detingut el temps. Açò està tenint conseqüències desastroses, i una d'elles és que no plou, no tenim quasi aigua ja, i el aigua és essencial - va sospirar un moment i després va continuar amb el seu relat- .Vaig decidir anar pel meu compte per a esbrinar qué passa, i en el cas de no aconseguir-ho, trobar un lloc per a viure. Me n'he adonat que aquest és un lloc molt agradable, malgrat que m'entristeix que ja estiga ocupat.

- Ah bé, espera un moment ací – va ser l'única cosa que va respondre Hiems.

Les quatre estacions van parlar, i van comprendre que en el món dels mortals eren necessaris. D'aquesta manera, decidiren tornar al seu treball, i com a recompensa per haver viatjat fins allí, li van oferir aquell lloc al jove, per a viure ell i el seu poble.

Passaren segles i segles, i a poc a poc aquest poble es va transformar en un regne, un de ben bonic.

Alguns han oblidat l'origen del lloc, altres prefereixen ignorar-lo perquè simplement no creuen en les llegendes, però hi ha qui somriu cada vegada que el veuen, perquè recorden que fou creat per mans divines”.

* * *

- És preciós, iaia – Va dir un xiquet d'uns cinc anys.

- T'ha agradat?.

- Clar que sí – Va respondre el xiquet.
- És veritat això, que està creat pels déus? -Va preguntar altre xiquet assegut al seu costat.
- Bé, no sé si és o no veritat, pero és una llegenda que va passant de generació en generació en aquest regne, i em va semblar interessant que la coneguéreu.
- Interessant? Interessant per què? –Va preguntar un altre xiquet que feia poc que havia arribat.
- Perquè és important aprendre coses, com més millor. Per això em semblava interessant que escoltareu una llegenda del nostre regne.
- Sí, però no és una mica fantàstica, poc creïble?
- Pot ser, però això no lleva per a què siguem certes. Al cap i a la fi, per què dius que és poc creïble?.
- Per la màgia.
- No creus en la màgia?
- No ho sé....no estic molt segur, crec que tan sols apareix en els contes i llegendescom aquesta.
- Bé, és bonic pensar que existeix, malgrat que realment no se sàpia. És tan sols una llegenda, no estic demanant que us ho cregueu!
- Iaia, iaia...per què els déus tenien noms tan estranys?
- Estranys? Xiquet éren noms en llatí. Aestate vol dir estiu; Hiems , hivern; Veris, primavera; i Autumnus, la tardor. Ho veus ara?. És divertit aprendre coses noves. De veritat us ha agradat?.
- A mí m'ha semblat una història preciosa; ens podríes contar un altra, per favor? – va suplicar una xiqueta.
- Ara ja és molt tard i heu de tornar a casa, però demà us en contaré una altra, us ho promet.

A poc a poc els xiquets se n'anaren, desitjosos que arribara el dia següent.

Anaven cridant i contat la llegenda per tot arreu. Davant d'això, les quatre estacions van somriure.

Tot el món és més feliç si creu en coses fantàstiques, per molt increïbles que semblen. És més divertit creure.